

gen til at tillade omgørelse af de skatteretlig virkninger af privatretlige dispositioner.

Efter forslaget henlægges kompetencen til at give tilladelse til omgørelse til skatteministeren. Efter denne bestemmelse, sammenholdt med skattestyrelseslovens § 38, kan skatteministeren bestemme, hvilke statslige eller kommunale skattemyndigheder, der skal kunne give tilladelse til omgørelse, og om adgangen til at klage over afslag på en omgørelsesanmodning. Det er hensigten, at skatteministeren ved en ændring af sagsudlægningsbekendtgørelsen, jf. senest bekendtgørelse nr. 336 af 10. juni 1998, som ændret ved bekendtgørelse nr. 362 af 19. juni 1998 og bekendtgørelse nr. 968 af 16. december 1998, henlægger kompetencen til at tillade omgørelse til den skatteansættende myndighed med klageadgang til Ligningsrådet. Det er endvidere tanken, at Ligningsrådet skal kunne give generelle anvisninger for administrationen af denne competence.

En tilladelse til omgørelse indebærer i teorien, at skattemyndighederne tillader, at en efterfølgende ændring af en privatretlig disposition, der er lagt til grund for en skatteansættelse, tillægges virkning for skatteansættelsen, således at skatteansættelsen »bliver forkert« og må ændres.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 1, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til dispositioner, der primært er båret af andre hensyn end skattebesparende eller skatteudskydende. Omgørelse vil således normalt ikke kunne tillades af dispositioner i form af f.eks. overdragelse af aktiver til en åbenbar over- eller underkurs mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab. På den anden side vil omgørelse normalt kunne tillades af dispositioner, der indebærer succession, selvom successionen indebærer en skatteudskydelse, fordi en sådan disposition må antages i overvejende grad at være båret af andre hensyn end at udskyde skatten.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 2, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til dispositioner, hvor den skattepligtige utvivlsomt ikke har forudset de skattemæssige virkninger af dispositionen, og disse virkninger er væsentlige. I kravet om væsentlighed ligger ikke et krav om væsentlighed i relation til den pågældende disposition, men et generelt krav om, at de uforudsete skattemæssige virkninger er væsentlige.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 3, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til tilfælde, hvor den disposition, der søges omgjort, fra begyndelsen har været lagt klart frem for den skatteansættende myndighed, således at der for myndighederne ikke har været tvivl om dispositionens eksistens og indhold.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 4, foreslås, at adgangen til omgørelse begrænses til tilfælde, hvor de privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes, er enkle og overskuelige, såvel for det år, hvor dispositionen er foretaget, som for efterfølgende år. Der må således ikke som følge af en tilladelse til omgørelse være tvivl om de afledte skattemæssige virkninger af omgørelsen. Der vil dog kunne bortses herfra, hvis en manglende opfyldelse af denne betingelse vil stå i misforhold til omgørelsens samlede økonomiske virkninger.

Ved § 37 C, stk. 1, nr. 5, foreslås, at adgangen til omgørelse betinges af at samtlige, der vil blive skatteretligt berørt af, at anmodningen om omgørelse imødekommes, har tiltrådt omgørelsesanmodningen. I det omfang en skattepligtig bor i en anden kommune end den, hvor ansøgeren bor, må også denne anden kommune have erklæret sig enig i omgørelsen, før en tilladelse gives.

Ved § 37 C, stk. 2, foreslås, at adgangen til omgørelse betinges af, at der betales et gebyr svarende til gebyret for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold. Forslaget skal ses i lyset af, at en anmodning om omgørelse er et alternativ til en bindende forhåndsbesked.

Gebyret er i 1999 på 1.500 kr. med tillæg af 1.500 kr. for hver 5 timers tidsforbrug udover 45 timer til sagsbehandlingen. Tidsforbruget opgøres på grundlag af tidsforbruget ved behandlingen af såvel omgørelsesanmodningen som de afledte skatteansættelser. Der medregnes kun tidsforbrug hos den myndighed, som afgør omgørelsesanmodningen i første instans. Beløbet reguleres efter § 20 i personskatteloven.

Grundgebyret skal betales, før behandlingen af omgørelsesanmodningen påbegyndes. Et eventuelt tillægsgebyr skal være betalt, før anmodningen besvares. Gebyret tilfalder staten, medmindre afgørelseskompetencen er henlagt til kommunerne, i hvilket tilfælde gebyret tilfalder den pågældende kommune. Tilbagekaldes en anmodning om omgørelse, tilbagebetales gebyrer, der er betalt. Gebyret tilbagebetales ikke, hvis omgørelse nægtes.

Det påhviler den skattepligtige at dokumentere, at betingelserne for omgørelse er opfyldte.

Til § 2

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget under § 1, nr. 23 (fsva. forslaget til § 37 A i skattestyrelsesloven).